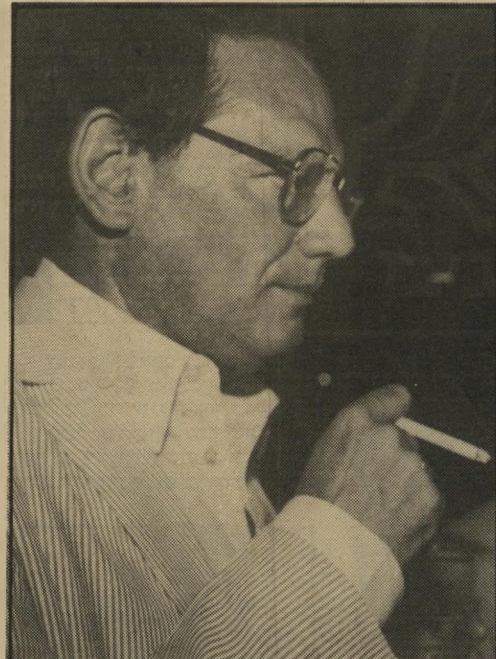

תמיד אותו הדבר

צילום: מנשה תעלים הוא

ירון לנרן
לבוש שחורים

רם עברון
החולצה היחידה

רפי רשף
חום/ביז

לצפות בהצגה שניה. משדרים חדשון הוא סרט לאירע. ויליאם הארט משחק את חיים יבין עלאיכיק, בלבוש מתאים יותר.

אפשרות אחרת היא פשוט לכבות את מכשיר הטלוויזיה ולהקשיב למבט ב' נה' צה"ר. ואם בכלל רוצים לוותר על החדשות, יש אפשרות שלישית: ללכת

את העניינים בידיים. יש כמה פיתרונות. בירן אפשר ל' צפות בקריינים המתלבשים לאירע, אם כי החדשות שם לא מיידוע'מה.

אולי יכולות כמה עצות לעזור: ● בחורף יש ללבוש מיקטורנים בצ' בעים כהים, בקיץ בהירים.

קבוצה שניה בין קריינינו היא קבוצה הלבושה תמיד באותם המדים. **ירון לנרן**, הלבוש שחורים. **רם עברון** בחולצה הפסים בעלת כפתור על הכיס (אני מסרבת להאמין שזו החולצה היחידה במלתחתו). **רפי רשף** במיקטורן חום/ביז ועניבה תר אמת התלויה בריפיון, **ומשה שי' לונסקי**, בעל העניבה הוורודה (הוא נראה דווקא חמוד).

עמוס ארבל
משוק הפישפשים

חיים יבין
אפור דהוי

● רצוי להופיע בכגדים אופנתיים, ולפחות לחדש את המילתחה אחת לכל חמש שנים. ● חולצות לבנות נראות תמיד טוב. ● עניבות עבות וסרוגות יצאו כבר מזמן מן האופנה. עניבות דקות, בעלות הרפס פירחוני בגוונים אדומים אפשר לשלב עם מיקטורנים בצבעים כהים — שחור, כחול-כהה וחום, וגם עם צבעים בהירים כמו החאקי והביז'. העניבה צריכה להיות ענובה עד לחגורה — זה נותן אשליה של מראה מאורך — וכך גם רוה יותר.

הקריינים האלה אינם מגלים טעם רע בלבושם, אך עצם השימוש החוזר באותם הבגדים עצמם מרמז אולי על זילזול בקהלי-הצופים. מדים שייכים לצבא, לא למירקע הטלוויזיה. הקבוצה השלישית נראית לא זו בלבד כאילו לא איכפת לה, אלא כאילו היא רואה בהופעה שלומיאלית ערך חיובי. הם מחפשים באופן פעיל להריאות רע. קריינים אלה מופיעים במיקטורנים שנרכשו לפני 20 שנה. הם מעבירים את העניבה האדומה מאיש לאיש ועונבים אותה מעל הכרס, כשהם

● אם מצלמים את כל הגוף, הגרביים צריכים להיות מותאמים לצ' בע המיכנסיים והנעליים (ירון לנרן, ראה עברית שפה יפה). לנשים הייתי מייצעת להיצמר

לא איכפת

ברמית גינא
חולצות משמינוח

רפי גינא
כישלון של שומרי-מישקל

לבושים בחולצות בעלות צווארון רחב, שיצא מהאופנה כבר בסוף שנות ה-60. והתמורה מכל היא בחירת הצבעים, המרמות על עיוורון-צבעים.

קבוצה זו מונה יותר מדי אנשים מכרי שאפשר לפרט מי כלול בה. אציין רק את המצטיינים בחבורה: **חיים יבין** (המופיע בכל יום שישי ביומן באותו המיקטורן האפור-דהוי, ובאותה העניבה האדומה שהוכרת). **עמוס ארבל** (מקומם של בגדיו בשוק-הפישפשים — זוקו לעזרה מיידית). **רפי גינא** (הכישלון המובהק של שומרי-מישקל).

מבין הנשים: **ברמית גינא** (חולצות מבדיקות ונוצצות משמינות, שאינן נעימות לעין הצופה. רצוי לה גם לשנות את התיסרוקת, להזיז את הפוני מהעניינים וכך לתת לפנים מראה ארוך יותר). ● טלוויזיה אין תקציב לאופנה, ובכל זאת הכתבים אינם נראים רעבים. ההיפך הוא הנכון. רובם נראים מפורטמים, והיה רצוי שוירדו כ-15 ק"ג ממישקלם. אולי אפשר לעשות הסבה מתקציב-הכרס לתקציב-הביגוד.

לצבע אחד או פירחוני בהרפס קטן, ובווראי לא לבחור בבדים מפוליאסטר נוצץ, אלא בבדי כותנה, משי ופישתן. נקט אחד לצוואר מספיק (קרייניות, ראו דליה מזור). שרשרות קטנות על הצוואר (מקובל מאוד בארץ) מתאימות לצעירות בנות 20.

אני מקווה שהטיפים האלה קצת יעזרו. הערת-אגב: לבוש הולם הוא חלק מהתנהגות של עם מתורבת. גם הצגת הקריינים בשמם מראה על תרבות ונימוס כלפי קהל-הצופים. בארצות-הברית לא יעלה על דעת תחנות-הטלוויזיה להתחיל בשי' דורי-חדשות מבלי שהקריין יציג את עצמו בתחילת המהדורה. זהו דבר מובן מאליה. אם אנחנו מאמצים לעצמנו הרבה הרגלים אמריקאיים, מוטב שנאמץ הרגלי-נימוסים יפה זה.

בהתחשב בניהול הכושל של ה' טלוויזיה הישראלית, אין להניח שה' הנהלה תמנה מלביש/ה לכתבים. במ' צבעיניינים כזה על הציבור לקחת

עוז קורן

צילום: מנשה תעלים הוא